

Csomorkány

Egy kő, mit valaki egykor eldobott,
a porladó időben madársikoly,
valahányszor eljövök, akármikor,
izgatott a lomb, s a vén fal nem mozog.

Látom ragyogni a régi templomot,
föntről a harang messze határig szól,
tűz lobog, török dúl és tatár tipor,
a földben mélyen hét halott fölzokog.

Szunnyad a rom. Körben vérzik az este,
mintha régi vászonra lenne festve.
Kövek alól előkúszó hangulat

áll lesben e halmok közt és fojtogat.
Tisztán századokon át: a kőfal áll.
Sose nyeljen el a mocsár és a sár!

2009. augusztus 2.